

kun Tysk faldt ham nogenlunde mundret, gjorde sit til denne Mangel paa Lyst til at komme bort. Saa var det ogsaa svært for ham at skulle forlade Jakobe netop nu, da de havde fundet hinanden i fuld Oprigtighed og gensidig Forstaaelse. Men det fik ikke hjælpe, — det maatte ske.

Han havde i Begyndelsen været for selvoptaget til at mærke Forandringen i Jakobes Væsen. Men som han nu sad der ved Siden af hende paa Bænken og tænkte paa, hvorledes han bedst skulde forberede hende, saa han, at hun hastig viskede noget bort fra sin Kind. Det kunde se ud, som om hun med Haanden slog en Flue væk; men Per havde faaet Tid til at opdage, at det var en Taare.

Han blev helt betuttet. Han havde aldrig før set hende græde.

„Men — kæreste Ven!“ sagde han. „Hvad er der i Vejen? Er der gaaet dig noget imod?“

„Nej, slet ikke ... Det er blot Nervøsitet,“ svarede hun og førte hans Arm bort, da han vilde lægge den om hendes Liv.

„Men er du da ikke rask?“

„Jo vist er jeg saa. Som jeg siger dig, det har ikke noget at betyde ... Skal vi ikke gaa lidt? Jeg er kommen til at fryse.“

Hun rejste sig hurtigt — hans Omsorgsfuldhed pinte hende — og de gik ned mod Stranden. Nu slog det med eet Per, hvor hun saa daarlig og forgræmmet ud, — og Rejsebeslutningen begyndte at vakle hos ham.

Da skød der en lysende Tanke frem af hans mismodige Stemning. Ligesom en eneste Solstraale, der bryder gennem en Sky, pludselig kan forvandle et udstrakt Landskab, saadan forgyldte denne Indskydelse i et Nu hele Tilværelsen for ham. Jakobe kunde jo følge med ham! De kunde gifte sig straks og saa rejse sammen for Guds og alle Menneskers Øjne. — At han ikke havde tænkt paa det før! Rejsens Besværligheder, Hoteluhyggen, Ensomhedsfølelsen, alt, hvad der nys havde gjort ham modløs, omskabtes med eet til Lyst og Glæde. Han vidste jo af Erfaring, hvilken mageløs Rejsekommerat Jakobe var, saa uforfærdet, saa fordringsløs, saa moderlig omsorgsfuld, — og dertil behagelig hjemmevant i alle fremmede Sprog.